

dringsforslag, som ligefrem støtter sig til den Lovgivning, vi have om Bogførningen. Den meget ærede Justitsminister har dernæst gjort opmærksom paa, at vi havde en ældre Forordning af 17de Mai 1690, hvori det var foreskrevet, at $\frac{2}{3}$ af Creditorerne kunde tage Bestemmelse om, at Gjælden skulde estergives, men at denne Lov efter 10 Mars Forløb atter blev hævet paa Grund af de Misbrug, som Bestemmelsen gav Anledning til. Jeg maa hertil bemærke, at det jo er en Bestemmelse, som jeg slet ikke har foreslaaet; jeg har ikke foreslaaet, at denne ældre Bestemmelse atter skulde sættes i Kraft; jeg har kun foreslaaet, ikke at Creditorerne skulde have en vis Myndighed til at afgjøre Spørgsmaalet, men at Lovgivningen skulde anerkjende den i Forholdene begrundede Forskiel mellem den redelige og uredelige Fallent. Derom har hverken den meget ærede Justitsminister eller den ærede Ordfører ytret sig. Jeg troer, at det er Pointet, hvorpaa det egentlig kommer an. — Naar man siger: Vi kunne ikke vide, hvorvidt det kan virke, da forekommer det mig, at det maatte dog være dem, som tale imod Forslaget, hvem det paalaa at oplyse, at det efter de indhentede Oplysninger virkelig vilde have meget betydelige Følger; men at man, naar Tingen er gavnlig, saa ikke undersøger den og derpaa modsætter sig den, idet man siger: „Nei, vi vide ikke, hvorvidt den vil virke“, det forekommer mig dog at være en ubillig Fremgangsmaade mod den, der stiller et Uendningsforslag.

Ordføreren: Den sidste ærede Taler maa virkelig være overordentlig vanskelig at tilfredsstille, naar han vil gjøre mig en særlig Brøde af, at jeg har omtalt hans Forslag og Motivering med alt det Hensyn og al den Egard, som jeg troer, at det efter sit Indhold har Adkomst til. Jeg forlanger ikke, at den ærede Taler skal sætte den mindste Priis paa mine Øtringer, men naar han gjør det, saa bør han være tilfreds med den Maade, hvorpaa jeg har omtalt hans Forslag og nævnt alle Tilfnytningspunkter, der kunne være mellem min Opfatningsmaade og hans Forslag. Naar han særligt har taget Forargelse

af den Maade, hvorpaa jeg har omtalt, at denne Sag tidligere er bleven behandlet, da forekommer det mig sandelig ogsaa i høj Grad frappant. Jeg har gjort opmærksom paa, at her staae vi liggeoverfor en Fordring, at der i Handelsens Interesse og af Hensyn til Handelsforholdenes ganske særegne Natur skulde ske en meget væsentlig Afvigelse fra hvad der forøvrigt er gjældende Ret i alle Forhold mellem Mand og Mand her i Danmark, og jeg har gjort opmærksom paa, at disse Handelsinteresser have havt al Anledning til at komme til orde og altsaa til at søge at skaffe sig Indgang. En saadan Anledning have de havt derved, at hele Sagens Behandling er begyndt med, at man har henvendt sig til Grossererforeningen, og at sammes Formand har været Medlem af den Commission, der har udarbejdet selve Forslaget. Det synes altsaa at ligge overmaade nær, at det var fra den Side, at der baade maatte være fremkommet saadanne formulerede Forslag og saadanne Begrundelser og Motiveringer, der kunde have givet Sagen Adkomst og Udseende til at trænge igjennem. Naar den ærede Forslagsstiller tager mig ilde op, hvad jeg har sagt i denne Henseende, da maa det undre mig saa meget mere, som jeg troede at have betegnet det paa en for ham meget fyldestgjørende Maade, naar jeg sagde, at man fra den Side skulde have gjort, hvad han her har gjort; men der findes virkelig ikke Andet fra den Side end en conversationsmæssig henhæftelse. Øtring i Indstillingen fra Grossererforeningen, og dets første Medlem har da ikke gjort Andet end henholdt sig til, hvad Grossererforeningen derom har anført. Skulde der altsaa kunne finde en Opgjørelse Sted mellem Juristerne og de Handelskyndige, saa er det de Handelskyndige, der have forsomt en fuldstændig tilbuddet Leilighed til at gjøre Handelsinteressernes gjældende for at begrunde den Fordring for Handelsmændenes Bedkommende at gjøre en væsentlig Afvigelse fra den almindelige danske Ret. Naar jeg har udtalt mig med Forsigtighed om Sagen selv, da skal jeg — foruden at bemærke, at det er en Anke, som man til Nød nok kan være — særligt gjøre opmærksom paa, at jeg ved mine